

ĐCSVN THAY ĐỔI LÃNH TỤ THEO PHƯƠNG THỨC “VŨ NHƯ CẦN”

TÔN THẤT THIÊN

Ước mơ cải tổ

Trong số những người muốn thấy Việt Nam sớm được hưởng một chế độ dân chủ tự do, có nhiều người, vì lý luận chính trị kiểu Tây phương, hay vì mơ ước quá mức nên rơi vào “wishfull thinking,” nghĩ rằng nếu có thay đổi trong hàng ngũ lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam tất sẽ có một sự thay đổi về đường lối chính sách của đảng đó.

Quan điểm trên đây đã làm nẩy nở những chờ mong hay hy vọng về những người được đưa vào các chức vị tối cao của Đảng và Nhà Nước: Tướng Lê Khả Phiêu (Tổng bí thư), Trần Đức Lương (Chủ tịch Nhà Nước), Phan Văn Khải (Thủ tướng).

Có người, như ông Hoàng Minh Chính, đã kỳ vọng lớn vào ông Lê Khả Phiêu, mà họ cho là “cởi mở,” “biết lắng nghe,” và có thể chấp nhận một sự đối thoại trực tiếp với đối lập trong và ngoài xứ trong “một cuộc hội đàm ba thành phần” kiểu “hội nghị Diên Hồng.”

Về ông Trần Đức Lương, có người am hiểu nhiều về nội bộ ĐCSVN, cho rằng ông này chỉ được đặt vào ghế chủ tịch vì trong tình trạng Đảng phân chia, ông ta là người ít nguy hiểm nhất vì ông không có cá tính mạnh.

Về ông Phan Văn Khải, có người, và có thể nói là nhiều người, nhất là trong giới ngoại quốc, đặt nhiều tin tưởng vào ông, mà họ coi là có “xu hướng cải tổ mạnh.” Họ tin rằng: với ông ta ở ghế Thủ tướng, đường lối chính sách kinh tế Việt Nam chắc sẽ có những sự thay đổi đáng kể.

Trong mấy tuần đầu sau ngày mấy ông trên đây nhậm chức, dư luận xôn xao chờ đợi họ “ra tay,” công bố chính sách, và lộ chân tướng.

Lãnh tụ CS lộ chân tướng

Nay thì sự việc đã rõ ràng. Đường lối chính sách mà những người trên đây hy vọng sẽ là “mới,” hay ít nhất là có đổi thay, một phần nào đó, hay về một vài khía cạnh nào đó, đã được các ông lãnh đạo mới công bố:

- Tổng bí thư Lê Khả Phiêu, trong một cuộc phỏng vấn với báo *Nhân Dân* ngày 5-1-1998;

- Trần Đức Lương, trong dịp tiếp xúc với Công An ngày 9-3-98;

- Thủ tướng Phan Văn Khải, trong cuộc họp báo ngày 24-3-1998.

Ông Tổng bí thư Lê Khả Phiêu tuyên bố là ông “sẽ chỉ là một phần nhỏ trong tổng lực lượng của Trung ương Đảng và Chính trị bộ,” và ông sẽ tiếp tục thi hành chương trình 11 điểm đã được Đại hội VIII thông qua (và ghi trong Cương lĩnh và Báo cáo chính trị của đại hội đó). Các đường hướng, chính sách, chiến lược được ấn định trong hai văn kiện này có giá trị đến năm 2000, và có thể đến năm 2010. Nghĩa là, *từ nay đến đó, sẽ không có gì thay đổi hết*, trừ phi có quyết định khác tại đại hội sắp đến (Đại hội IX, tháng 6, năm 2000). Vũ Như Cần vẫn sống dai và mạnh!

Chỉ là tù nhân của Đảng

Sự kiện trên đây không có gì phải làm ta ngạc nhiên, nếu ta nhớ rằng ĐCSVN là một đảng lê-nin-nít bôn-sê-vích, hoàn toàn chấp nhận chủ thuyết Lê-nin, mà phương thức sinh hoạt nội bộ là dân chủ tập trung. Lãnh tụ ĐCSVN đã áp dụng phương thức này “một cách sáng tạo” bằng nhấn mạnh nguyên tắc “tập thể chỉ huy, cá nhân phụ trách.” Cho nên, dù ông Lê Khả Phiêu, hay một ông Lê Khả gì khác không có tính phiêu lưu, ngồi ở ghế Tổng bí thư thì, như ông Nguyễn Hộ và Vũ Thư Hiên nhấn mạnh, cũng như tất cả các đảng viên cán bộ khác, ông ta chỉ là một tù nhân. Ông phải lấy việc bảo vệ Đảng làm nhiệm vụ hàng đầu, nếu ông không muốn bị các đồng chí khác kéo bè loại ông ra vì tội “thiếu tinh thần,” hay nguy hơn nữa, vì tội “chống Đảng.”

Qua những tiết lộ của Hoàng Minh Chính và Vũ Thư Hiên, ta thấy rõ rằng, dù là đảng viên cao cấp mấy — ủy viên Trung ương Đảng, ủy viên Chính trị bộ, tổng trưởng, sĩ quan cấp tướng — nếu bị gán cho cái tội “chống đảng”

là không những bị loại, mà còn bị tù, hay bị thanh toán. Do đó, các đảng viên ĐCS luôn luôn phải chứng tỏ rằng họ đặt vấn đề "bảo vệ Đảng" lên hàng đầu của ưu tiên của mình.

Điều vừa nêu ra là đề tài của bài ông Chủ tịch Nhà nước Trần Đức Lương đọc tại hội nghị của Công An tại Sài Gòn ngày 9-3-1998. Dù có thiếu cá tính mấy, là một đảng viên, ông Lương bắt buộc phải chứng minh sự trung kiên của mình. Cho nên, ông đã chỉ thị cho nhân viên công an phải tích cực trong nhiệm vụ bảo vệ Đảng, ngăn cản không cho "gió độc" — nghĩa là tư tưởng dân chủ, tự do kinh doanh — thổi vào Việt Nam, ngăn chặn các hoạt động có tính cách "diễn biến hòa bình," duy trì "ổn định chính trị" — nghĩa là bảo vệ địa vị quyền hành của ĐCSVN và trấn áp đối lập — và tuyệt đối thực hành đường lối chính sách của Đảng — nghĩa là, như Tướng Lê Khả Phiêu nhắc nhở: Cương lĩnh và Báo cáo chính trị của Đại hội VIII...

Về ông Phan Văn Khải, lãnh tụ "có xu hướng cải tổ mạnh nhất" của ĐCSVN, thì ngày 24-3-1998 ông đã hạ bài cho dư luận trong nước thấy trong cuộc họp báo tại Hà Nội ngày 24-3-1998. Cuộc họp báo này đã làm tiêu tan hết hy vọng của những người Việt muốn dân chủ, và nhất là cho các giới ngoại quốc, trong đó có Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (IMF) và Ngân Hàng Thế Giới (World Bank), cùng các giới kinh doanh đang bị kẹt rất nhiều thứ trong công cuộc làm ăn ở Việt Nam mong thấy kinh tế Việt Nam được cởi trói.

Ông "cải tổ" Khải đã tuyên bố là chính quyền Việt Nam bác bỏ những "khuyến nghị" (của các cơ quan quốc tế), sẽ không làm gì gấp, tuyệt đối không chấp nhận chủ nghĩa tư bản, và tiếp tục theo đường lối định hướng xã hội chủ nghĩa v.v...Như một ký giả Mỹ nói: đây là một cuộc biểu diễn "đúng y theo sách." Sách đây là sách của ĐCSVN, nghĩa là chủ thuyết Lê-nin-nít bôn-sê-vích. Có một điểm nữa, không làm cho những ai theo dõi hành vi ĐCSVN từ lâu ngạc nhiên, là ông Khải tuyên bố rằng giải pháp Việt Nam giống giải pháp Trung Cộng. Sau hơn 60 năm, con đường xã hội chủ nghĩa của Bác và Đảng vẫn là con đường xã hội chủ nghĩa của ĐCSTQ, do Mao Trạch Đông, rồi đến Đặng Tiểu Bình, vạch ra. ĐCSTQ vẫn là kiểu mẫu của ĐCSVN.

Áp dụng mãi phương thức "Vũ Như Cẩn"?

Ngoài ra, ông Khải khẳng định rằng Đảng

sẽ tiếp tục duy trì sự độc quyền chính trị của Đảng — nghĩa là sẽ không có một sự cải tổ gì nhằm dân chủ hóa — , và không có vấn đề tranh luận gắt gao trong Chính Trị Bộ về đường lối. Đây là bình luận gián tiếp của ông Khải, thật ra là của nhóm ông Lê Khả Phiêu, về những tin tức về vụ tướng Trần Độ và vài nhân vật khác công khai chỉ trích lãnh đạo Đảng nặng nề mà không/chưa bị trấn áp.

Khẳng định của ông Khải cần được đối chiếu với những tiết lộ trong một tài liệu ký tên là "TA" và được phổ biến rộng rãi. Theo ông "TA," một người thuộc phe chống đối nhóm Lê Khả Phiêu, tướng Lê Khả Phiêu đã làm một cuộc đảo chánh: sau khi Trung Ương thứ 11 đã nhóm và bầu ban lãnh đạo mới, ông đã dùng phản ứng của quân đội để đe dọa ông Đỗ Mười và ép ông này tổ chức một cuộc họp chớp nhoáng khác, gọi là Hội nghị Trung ương 11B, để đưa ra một danh sách khác, đứng đầu là chính ông ta.

Và tướng cũng nên ghi rằng sau khi thất cử Chủ tịch Nhà nước, tướng Đoàn Khuê đã vào liên danh mới này của tướng Lê Khả Phiêu, với chức vụ phụ trách nội an, và trong hội nghị về an ninh họp ở Hà Nội ngày 2-3-1998, ông ta đã kêu gọi tăng cường kiểm soát chính trị.

Sau những sự kiện kể trên, chúng ta phải kết luận rằng ĐCSVN vẫn bất chấp, duy ý chí, ù lì, và tiếp tục áp dụng phương thức "Vũ Như Cẩn": mọi việc vẫn như cũ, và từ nay đến tháng 6 năm 2000, có lẽ lâu hơn nữa, sẽ không có thay đổi gì về đường lối chính sách ở Việt Nam cả, trừ phi có những thay đổi về cơ cấu của Đảng và của Quốc gia Việt Nam. Mà ngay cả trong trường hợp này, chúng ta phải đợi đến Đại hội IX (năm 2000), vì tất cả các đảng viên ĐCSVN hoàn toàn là tù nhân của Cương lĩnh và Báo cáo chính trị trong thời gian giữa hai đại hội Đảng.

Tuy nhiên, sự duy ý chí và ù lì của nhóm lãnh đạo ĐCSVN hiện tại cần phải được đặt trong bối cảnh của tình hình chung của ngày nay: về quốc tế, khủng hoảng kinh tế lớn làm rung động toàn thể châu Á; về quốc nội, nông dân nổi dậy ở nhiều nơi từ bắc chí nam, và đối kháng công khai xuất hiện ngay trong lòng Đảng. Trong một tình hình như vậy, nhóm lãnh tụ ĐCSVN đương nhiệm có thể mãi mãi giữ thái độ bất chấp, và tự do áp dụng phương thức "Vũ Như Cẩn" hay không?●

Ottawa, 30-3-1998